

bort, skulde Ingen let falde paa, at disse Brædder med det paamalede Fragtmærke indesluttete et Menneske, en Moder, en udslukt Verden, hvis Liv tilmed havde været rigere og dybere bevæget end de flestes. Og nu lagde Arbejderne en Jernkætting omkring Kassen, ganske som de havde gjort ved Melsækkene og Petroleumstønderne; og ved et Tegn til Dampspillet hævedes den op fra Jorden. Lige over Lastelugen holdtes den nogle Øjeblikke svævende i Luften, indtil der lød et nyt Varskoraab. Under Kættingraslen og Prusten af Dampkraft sænkedes saa den gamle jyske Præstekone ned mellem Ølkasserne, Brændevinsankrene og Sukkerfustagerne.

Inde bag Kafeens Rude var Pers Ansigt bleven mere og mere farveløst. Opvarteren, der allerede nogen Tid havde holdt Øje med ham, fordi han var saa stille og havde ladet sit Øl staa urørt, sprang i dette Øjeblik ganske forskrækket hen til ham og spurgte:

»Er Herren bleven syg?«

Per saae paa ham med et helt forstyrret Blik. Han havde glemt, hvor han befandt sig, og følte pludselig Gulvet løfte sig med ham og Væggene falde ind i Stuen.

»Ja, — lidt. Giv mig en Kognak.«

Han drak to Glas, det ene umiddelbart efter det andet; og der kom igen lidt Blod i hans Kinder, der havde været hvide som Kalk. Men han havde ogsaa i Løbet af nogle Minutter ud-